

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Josefa Straky, soudkyně Johany Jandusové a soudce Karla Ulíka ve věci

žalobce: RNDr. M. R.
bytem X

proti
žalovanému: Obecní úřad Zbuzany
sídlem Na Návsi 1, 252 25 Zbuzany

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2025, č. j. ZBU-665/2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci se soud zabývá otázkou vztahu úpravy zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích (dále „zákon o místních poplatcích“), a zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále „daňový řád“), zda je poplatek za odkládání komunálního odpadu z nemovité věci daní ve smyslu daňového řádu a zda jej lze vymáhat v rámci daňové exekuce.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

II. Průběh správního řízení

2. Žalovaný vydáním platebního výměru č. 1 ze dne 15. 4. 2024, č. j. ZBU-479/2024 (dále „platební výměr č. 1“), vyměřil žalobci místní poplatek za odkládání komunálního odpadu z nemovité věci za rok 2023 v celkové částce 600 Kč. Důvodem vyměření byla skutečnost, že žalobce je vlastníkem nemovitosti č. p. X v obci Zbuzany, čímž se stal plátcem poplatku za odkládání komunálního odpadu z této nemovité věci na území obce Zbuzany za rok 2023, který obec zavedla na základě čl. 2 odst. 3 obecně závazné vyhlášky obce Zbuzany č. 1/2021 o místním poplatku za odkládání komunálního odpadu z nemovité věci ve spojení s § 14 zákona o místních poplatcích.
3. Proti platebnímu výměru č. 1 podal žalobce dne 12. 6. 2024 odvolání. Žalovaný konstatoval, že platební výměr č. 1 byl žalobci doručen fikcí dne 3. 5. 2024. Zákonná lhůta 30 dnů k podání odvolání tak marně uplynula 3. 6. 2024. Proto žalovaný odvolání jako opožděné dle § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu zamítl a odvolací řízení zastavil.
4. Jelikož žalobce poplatek vyměřený platebním výměrem č. 1 ve stanovené lhůtě neuhradil, rozhodl žalovaný s odkazem na § 11c odst. 1 zákona o místních poplatcích o zvýšení poplatku v maximální výši a platebním výměrem č. 2 ze dne 29. 8. 2024, č. j. ZBU-1008/2024 (dále „platební výměr č. 2“) stanovil žalobci zvýšení poplatku ve výši 1 200 Kč.
5. Ani poplatek vyměřený platebním výměrem č. 2 žalobce neuhradil, proto mu žalovaný zaslal přípis ze dne 11. 2. 2025, v němž ho vyrozuměl o nedoplatku v celkové výši 1 800 Kč a upozornil, že nebude-li poplatek uhrazen, přistoupí k jeho vymáhání podle § 178 a násl. daňového řádu.
6. Exekučním příkazem ze dne 24. 4. 2025, č. j. ZBU-665/2025 (dále jen „napadený exekuční příkaz“) žalovaný nařídil daňovou exekuci příkázáním pohledávky z účtu žalobce vedeného u poskytovatele platebních služeb, a to za účelem vymožení nedoplatků z titulu platebních výměrů č. 1 a č. 2, a dále za účelem vymožení nákladů řízení daňové exekuce ve výši 500 Kč. Celková výše vymáhané částky činila 2 300 Kč. Námitku žalobce proti exekučnímu příkazu žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 22. 5. 2025, č. j. ZBU-782/2025.
7. Proti exekučnímu příkazu nyní žalobce brojí žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

III. Obsah podání účastníků

Žaloba

8. Žalobce za první namítá, že poplatek za odkládání odpadu není daní ve smyslu daňového řádu, tudíž na jeho vymáhání nelze použít daňovou exekuci podle § 178 téhož zákona. Odkazuje přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 15. 2. 2012, č. j. 2 Afs 88/2011-158, neboť má za to, že podle tohoto rozsudku nelze poplatek za odkládání odpadu vymáhat daňovou exekucí bez výslovného zákonného zmocnění.
9. Za druhé namítá, že napadený exekuční příkaz byl vydán bez existence pravomocného a vykonatelného exekučního titulu. Nebyl mu totiž doručen ani platební výměr, ani exekuční příkaz. O obou se dozvěděl až od banky.
10. Za třetí namítá, že výpočet výše poplatku za odkládání odpadu neodpovídá skutečné produkci odpadu žalobcem a současně nebyl proveden žádný svoz odpadu. Není ani založen žádný právní titul ke stanovení poplatku za odkládání odpadu. V této souvislosti žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

zdůrazňuje, že není přihlášen k účasti v systému odpadového hospodářství v obci Zbuzany. Navíc si zaslané předpisy plateb vzájemně protiřečí tím, že pro stejná období stanovují různé částky za různé služby.

Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný připomíná, že místní poplatky upravuje zákon o místních poplatcích, který obcím umožňuje zavést místní poplatky za komunální odpad formou obecně závazné vyhlášky. Dále připomíná, že podle § 2 odst. 3 písm. a) daňového řádu se daní pro účely daňového řádu rozumí peněžité plnění, kterým je daň, clo nebo poplatek. Správce poplatku má při vymáhání daní – a tedy i místních poplatků, protože jde o shodné ustanovení – na výběr z možností, které stanovuje § 175 odst. 1 daňového řádu. Způsob vymáhání nedoplatku pak musí správce poplatku zvolit tak, aby výše nákladů spojených s vymáháním nebyla ve zjevném nepochybném poměru k výši nedoplatku. K podpoře této argumentace žalovaný rovněž odkazuje na metodiky Ministerstva financí.
12. Žalovaný dále shrnuje průběh doručování obou platebních výměrů, u nichž došlo k doručení fikcí v důsledku uplynutí úložní lhůty. Ani proti jednomu platebnímu výměru žalobce nepodal řádné odvolání, proto oba nabyly právní moci i vykonatelnosti, čímž se staly exekučními tituly, na jejichž základě byl vydán napadený exekuční příkaz. K jeho doručení žalobci se přistoupilo až poté, co byl doručen poskytovateli platebních služeb, což je v souladu s § 190 odst. 1 daňového řádu.
13. Žalovaný dále podrobně líčí postup při stanovení místního poplatku za odkládání odpadu v případě, že plátce či poplatník nesplní ohlašovací povinnost. Má za to, že tyto podmínky byly splněny. Současně předkládá podrobný popis toho, jak k výpočtu poplatku dospěl v případě žalobce.

Replika žalobce

14. Na vyjádření žalovaného zareagoval žalobce replikou. V ní uvedl, že daňový řád nelze aplikovat automaticky, naopak se použije jen tam, kde zvláštní zákon nestanoví jinak. K použití daňové exekuce zde chybí exekuční titul. K podložení svých tvrzení žalobce odkazuje na rozsudek NSS ze dne 20. 1. 2025, č. j. 7 Afs 331/2024-27. Žalobce dále setrvává na svém tvrzení, že odvolání proti platebnímu výměru č. 1 podal včas. Exekuční příkaz vydaný během řízení o oprávněném prostředku porušuje zásadu ochrany práv účastníka a je v rozporu s § 178 daňového řádu. Exekuce nesmí obcházet oprávněné prostředky, pokud exekuční titul není vykonatelný. K tomu žalobce odkazuje na rozsudek NSS ze dne 20. 8. 2024, č. j. 10 Afs 283/2023-38. Dále žalobce setrvává na svém tvrzení, že doručení bylo vadné. Žalobce rovněž setrvává na svém dřívějším tvrzení, že výpočet poplatku za odkládání odpadu nebyl správný. Současně navrhuje provést důkaz výpisem ze svého bankovního účtu, podacími lístky a záznamy o doručení platebních výměrů a exekučních příkazů, kalkulací k výpočtu poplatku, obecně vyhláškou obce Zbuzany č. 1/2021, metodikou Ministerstva financí MP/01/2025 a výsledkem zástupce obce Zbuzany k metodice výpočtu.

IV. Posouzení věci soudem

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou a splňuje formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
16. Žaloba je rovněž přípustná, a to bez ohledu na to, že žalobce brojí přímo proti napadenému exekučnímu příkazu, a nikoliv proti navazujícímu rozhodnutí o námitce podle § 159 Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

daňového řádu. Judikatura totiž dovozuje, že rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je jak exekuční příkaz vydaný podle § 178 daňového řádu, tak i rozhodnutí o námitce podané podle § 159 daňového řádu proti tomuto exekučnímu příkazu, a to bez ohledu na praktické obtíže, které toto rozdvojení soudního přezkumu může vyvolat (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016-53, č. 3873/2019 Sb. NSS, a rozsudky NSS ze dne 25. 7. 2019, č. j. 5 Afs 126/2018-27, odst. 17, ze dne 17. 1. 2024, č. j. 8 Afs 59/2023-39, č. 4575/2024 Sb. NSS, a ze dne 27. 3. 2024, č. j. 6 Afs 245/2023-32, odst. 13). Proti exekučnímu příkazu i proti rozhodnutí o námitce tedy lze podat samostatnou žalobu a v rámci každé ze samostatných žalob se věnovat i přezkumu shodných skutkových a právních otázek, třebaže v rámci odlišného správního aktu. V tomto případě však žaloba směřuje výlučně proti exekučnímu příkazu.

17. Soud rozhodl o žalobě bez jednání za podmínek § 51 s. ř. s. Dokazování soud neprováděl, protože všechny okolnosti rozhodné pro posouzení věci vyplývají z obsahu správního spisu (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
18. Žaloba je nedůvodná.

Poplatek za odkládání odpadu je vymahatelný postupem podle daňového řádu

19. Žalobce se předně mylí, domnívá-li se, že na vymáhání poplatku za odkládání odpadu nelze použít úpravu o daňové exekuci podle § 178 daňového řádu.
20. Daňový řád je uceleným procesním předpisem pro správu daní, přičemž pojmem „daň“ se rozumí každé peněžité plnění, které zákon označuje jako daň, clo, nebo poplatek [viz § 2 odst. 3 písm. a) daňového řádu]. Nejinak je tomu i v případě poplatků upravených zákonem o místních poplatcích. Ten vymezuje jednotlivé druhy místních poplatků, tituly pro jejich uložení a zmocnění obcí k jejich úpravě veřejnou vyhláškou, avšak procesní postupy při jejich správě upravuje pouze okrajově a ve zbytku je přenechává komplexnější úpravě daňového řádu. Jak výstižně shrnul rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 16. 5. 2023, č. j. 5 Afs 261/2018-69, odst. 19: *„Právní úprava obsažená v zákoně o místních poplatcích zahrnuje především hmotné právo, tj. vymezení jednotlivých druhů a konstrukčních prvků místních poplatků, včetně zmocnění obcí k úpravě místních poplatků obecně závaznou vyhláškou. Vedle toho obsahuje též procesní úpravu správy místních poplatků, která však není komplexní, nýbrž upravuje pouze určité dílčí otázky s tím, že ve zbytku se řídí obecnou úpravou daňovém řádu“* (zdůraznění doplněno zdejším soudem).
21. Jinými slovy, procesní postupy při výběru a vymáhání místních poplatků se řídí daňovým řádem i přesto, že jde o peněžité plnění, které není zákonem explicitně pojmenováno jako daň, tj. nejde o daň v užším slova smyslu. Rozhodující je, že jde o příjem některého z veřejných rozpočtů uvedených v § 2 odst. 2 daňového řádu, tj. o daň v širším slova smyslu (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 11. 2022, č. j. 1 Afs 164/2022-37, odst. 24), v tomto případě rozpočtu územního samosprávného celku (obce). Obecní úřad pověřený správou místního poplatku má proto postavení správce daně (§ 15 zákona o místních poplatcích ve spojení s § 10 odst. 1 daňového řádu). Nejinak je tomu i v případě žalovaného, který ve vztahu k místním poplatkům stanoveným pro území obce Zbuzany vystupuje jako správce daně.
22. Podle daňového řádu je třeba postupovat i při nuceném vymáhání neuhrazených místních poplatků, neboť zákon o místních poplatcích neobsahuje žádnou vlastní úpravu pro vedení exekuce či výkonu rozhodnutí. Logicky se zde proto uplatní postupy pro daňovou exekuci ve smyslu § 178 a násl. daňového řádu. Tento názor zaujímá i rozšířený senát NSS, který Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

v usnesení ze dne 16. 5. 2023, č. j. 5 Afs 261/2018-69, odst. 19, mj. vyslovil, že „[r]ozhodnutí o stanovení místního poplatku slouží mj. jako kvalifikovaný prostředek vyrozumění poplatníka o jeho povinnosti nedoplatek na místním poplatku uhradit, resp. v případě, že tak neučiní, představuje platební výměr exekuční titul, na jehož základě lze přistoupit k vymáhání nedoplatku.“ Podobně se lze v této otázce inspirovat usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012-34 (na které mj. odkazuje v replice i sám žalobce), ve kterém rozšířený senát uvedl, že: [p]latební výměr dle § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích je deklaratorním rozhodnutím, které nezakládá poplatkovou povinnost, ale toliko závazně určuje výši dlužného poplatku. Teprve na základě platebního výměru je možné vést daňovou exekuci, zanést nedoplatek do evidence daní (...).

23. Ve vztahu k nyní posuzované věci lze proto uzavřít, že nedoplatek na místním poplatku stanovený vykonatelným platebním výměrem lze vymáhat právě cestou daňové exekuce ve smyslu § 178 a násl. daňového řádu. Žalobní námitka je proto nedůvodná.
24. Pokud jde o žalobcem odkazovaný rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2012, č. j. 2 Afs 88/2011-158, tak ten se týkal doměření daně z přidané hodnoty z důvodu neprokázání skutečností odůvodňujících užití snížené sazby této daně při prodeji zdravotnického materiálu. Jde o věc po skutkové i právní stránce zcela odlišnou od nyní posuzované věci. Nadto v dané věci NSS ani nepodal žádný výklad k úpravě daňové exekuce, tím méně v souvislosti s místními poplatky.

Doručování platebních výměrů proběhlo řádně

25. Žalobce tvrdí, že mu platební výměry č. 1 a 2 nebyly řádně doručeny a dozvěděl se od nich až od banky.
26. Soud však po seznámení s obsahem správního spisu musí konstatovat, že tomu tak není. Naopak průběh doručování odpovídá tomu, jak jej vylicil žalovaný ve vyjádření k žalobě.
27. Ve vztahu k platebnímu výměru č. 1 ze správního spisu vyplývá, že byl žalobci doručován poštou do vlastních rukou na adresu žalobcova pobytu (X), avšak kvůli nezastižení adresáta byla zásilka dne 23. 4. 2024 uložena na poště (viz údaj na doručence RR X CZ). Z důvodu nevyzvednutí v úložní lhůtě byla vrácena zpět žalovanému.
28. Soud konstatuje, že okamžikem, kdy byla zásilka s platebním výměrem č. 1 uložena (23. 4. 2024), došlo k započetí běhu 10denní lhůty k jejímu vyzvednutí podle § 47 odst. 2 daňového řádu, jejíž poslední den připadl na 3. 4. 2024. Tímto dnem nastaly účinky doručení platebního výměru č. 1 fikcí. Poslední den zákonné 30denní odvolací lhůty v tomto případě připadl na 3. 5. 2024, proto podal-li žalobce odvolání dne 12. 6. 2024 (jak plyne ze správního spisu), jednalo se o odvolání opožděné, jak správně konstatoval žalovaný. Nicméně i kdyby bylo podání včasné, tak s jeho podáním by stejně nebyl spojen odkladný účinek (§ 109 odst. 5 daňového řádu), což bylo ostatně obsahem poučení v platebním výměru č. 1. K nabytí vykonatelnosti tedy došlo (bez ohledu na podané odvolání) prostým uplynutím lhůty k plnění (§ 103 odst. 2 daňového řádu), která byla ve výroku platebního výměru č. 1 stanovena v délce 30 dnů ode dne doručení. Platební výměr č. 1 tudíž nabyl vykonatelnosti dne 4. 5. 2024, a týmž dnem se z něj stal způsobilý exekuční titul [§ 176 odst. 1 písm. b) daňového řádu].
29. Ve vztahu k platebnímu výměru č. 2 ze správního spisu obdobně vyplývá, že byl též žalobci doručován poštou do vlastních rukou na výše zmiňovanou adresu žalobcova pobytu, avšak Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

kvůli nezastižení adresáta byla zásilka dne 30. 8. 2024 uložena na poště (viz údaj na doručence RR X CZ). Z důvodu nevyzvednutí v úložní lhůtě byla vrácena zpět žalovanému.

30. I zde soud konstatuje, že okamžikem uložení zásilky s platebním výměrem č. 2 (30. 8. 2024) došlo k započetí běhu 10denní lhůty k jejímu vyzvednutí podle § 47 odst. 2 daňového řádu, jejíž poslední den připadl na 9. 9. 2024. Tímto dnem nastaly účinky doručení platebního výměru č. 2 fikcí. Ze správního spisu přitom nevyplývá, že by žalobce proti platebnímu výměru č. 2 podal odvolání, se kterým by ovšem beztak nebyl spojen odkladný účinek (§ 109 odst. 5 daňového řádu). K nabytí vykonatelnosti tedy došlo prostým uplynutím lhůty k plnění (§ 103 odst. 2 daňového řádu), která byla ve výroku platebního výměru č. 2 rovněž stanovena na 30 dnů ode dne doručení. Platební výměr č. 2 tudíž nabyl vykonatelnosti dne 10. 9. 2024, a týmž dnem se z něj stal způsobilý exekuční titul [§ 176 odst. 1 písm. b) daňového řádu].
31. S ohledem na uvedené lze shrnout, že platební výměry č. 1 i 2 byly řádně doručeny, v důsledku toho došlo k započetí běh lhůt k plnění, jejichž uplynutím nabyly oba výměry vykonatelnosti a staly se řádnými exekučními tituly. Žalobní námitka je proto nedůvodná.
32. Soud nadto podotýká, že žalobní námitky brojící proti nedoručení platebním výměrům jsou formulovány velmi obecně až vágně. Žalobce netvrdí nic nad rámec toho, že mu nebyly doručeny a že se o nich dozvěděl až prostřednictvím banky. Netvrdí žádnou konkrétní vadu doručení či jinou relevantní okolnost zpochybňující průběh doručování či odlišný okamžik účinků doručení. Za této situace soudu nezbyvá, než s poukazem na obsah správního spisu a v něm založené doklady o doručení konstatovat, že oba platební výměry byly doručeny řádně.

Doručení exekučního příkazu není z hlediska zahájení exekuce rozhodné

33. Podobně jako v případě obou platebních výměrů, i v případě exekučního příkazu žalobce tvrdí, že mu nebyl řádně doručen, a že se o něm dozvěděl až od banky.
34. Soud předesílá, že i kdyby tomu tak skutečně bylo, nejednalo by se o překážku pro zahájení a vedení daňové exekuce. Podle § 178 odst. 1 daňového řádu se totiž „[d]aňová exekuce nařizuje vydáním exekučního příkazu, čímž je zahájeno exekuční řízení.“ Z uvedeného vyplývá, že daňová exekuce se jako dílčí daňové řízení zahajuje již okamžikem samotného vydání exekučního příkazu, a nikoliv až jeho doručením příjemci (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2021, č. j. 4 Afs 253/2019-40, odst. 21, nebo ze dne 27. 5. 2021, č. j. 4 Afs 407/2017-46, odst. 33). Jedná se o výjimku z obecného pravidla § 91 odst. 1 daňového řádu, podle kterého se řízení zahajuje mj. „dnem, kdy byl správcem daně vůči osobě zúčastněné na správě daní učiněn první úkon ve věci.“
35. To ve vztahu k nyní posuzované věci znamená, že zatímco u platebních výměrů č. 1 a 2 bylo jejich doručení žalobci podmínkou k tomu, aby vyvolaly běh lhůty k plnění a aby následně mohly nabýt vykonatelnosti a stát se exekučními tituly (viz odst. 28–30 výše), tak v případě napadeného exekučního příkazu nastaly účinky nařízení exekuce již okamžikem jeho vydání (tj. dne 24. 4. 2025) bez ohledu na to, zda poté došlo či nedošlo k jeho doručení žalobci. Okamžik jeho doručení žalobci neměl z hlediska nástupu právních účinků exekuce žádný význam. Již jen z tohoto hlediska je žalobní argumentace lichá.
36. Soud nadto ze správního spisu ověřil, že napadený exekuční příkaz žalobci doručen byl. Dle údajů na doručence RR X CZ byl doručován poštou do vlastních rukou na výše zmiňovanou Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

adresu žalobcova pobytu, avšak kvůli nezastižení adresáta byla zásilka dne 29. 5. 2025 uložena na poště. Od tohoto data došlo k započetí běhu 10denní lhůty k jejímu vyzvednutí podle § 47 odst. 2 daňového řádu, jejíž poslední den připadl na pondělí 10. 6. 2025, a tímž dnem nastaly účinky doručení exekučního příkazu fikcí. Neobstojí proto ani tvrzení žalobce, že by mu nebyl napadený exekuční příkaz řádně doručen. Nutno podotknout, že právě dne 10. 6. 2025 žalobce podal proti napadenému exekučnímu příkazu žalobu, tudíž s ním zjevně byl též fakticky seznámen.

*V rámci exekuce poplatku
nelze přezkoumávat důvody pro jeho vyměření*

37. Poslední okruh žalobních námitek směřuje proti vlastnímu vyměření místního poplatku, resp. jsou zpochybňovány podmínky pro stanovení poplatku za svoz odpadu a způsob jeho výpočtu.
38. Soud předesílá, že v případě rozhodnutí vydaných ve fázi exekučního řízení je oprávněn zkoumat jen samotnou existenci exekučního titulu či proporcionalitu a vhodnost zvoleného způsobu a rozsahu provedení exekuce. Nemůže se však zabývat skutečnostmi, které nastaly před vydáním vykonatelného výkazu nedoplatků, tedy v řízení vyměřovacím. Jak vyložil rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004-54, v případě exekučních příkazů či námitek proti nim „soudní přezkum může být zaměřen zejména na vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu provedení exekuce, na vykonatelnost exekučního titulu, na jeho právní účinnost vůči povinnému apod., nikoliv již na přezkum důvodnosti samotného exekučního titulu. Soudní přezkum proto v těchto případech lze označit za do určité míry omezený a koncentruje se na případné 'vybočení' z řádné a na principu proporcionality založené daňové exekuce.“ Tento výklad je v judikatuře následován zcela konstantně (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 4. 2022, č. j. 2 Afs 338/2018-50, odst. 19, nebo rozsudky NSS ze dne 27. 9. 2022, č. j. [4 Afs 342/2021-35](#), odst. 24, ze dne 17. 2. 2021, č. j. 6 Afs 214/2020-54, odst. 10, ze dne 2. 8. 2019, č. j. 8 Afs 250/2018-54, odst. 13, či ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004-75). Nutno podotknout, že týž výklad je následován i v rozsudku NSS ze dne 20. 1. 2025, č. j. 7 Afs 331/2024-27, na který žalobce nepřilíh přiléhavě odkazoval ve své replice.
39. S ohledem na shora podané judikatorní závěry soudu nepřisluší, aby se v rámci přezkumu napadeného exekučního příkazu vyjadřoval k tomu, zda výpočet výše poplatku za odkládání odpadu koresponduje se skutečnou produkcí odpadu, zda bylo povinností žalobce aktivně se přihlašovat k účasti v systému odpadů, či zda bylo zavedení předmětného poplatku správně upraveno v příslušné obecně závazné vyhlášce obce. Jde totiž o otázky spojené výlučně s řízením nalézacím, nikoliv exekučním. A jak již bylo řečeno, v rámci přezkumu aktů vydaných ve fázi exekučního řízení – jímž je i napadený exekuční příkaz – soud může v mezích žalobních bodů zhodnotit vhodnost a proporcionalitu zvoleného provedení exekuce (např. poměr výše pohledávky k ceně postižené věci) či existenci řádného exekučního titulu. Z tohoto hlediska tedy byly uplatněné žalobní body omezeny toliko na zpochybnění existence exekučních titulů (viz odst. 27-30 výše a tam podané vypořádání námitek zpochybňujících řádné doručení platebních výměrů č. 1 a 2).

K důkazním návrhům

40. Soud neprovedl žalobcem navržený důkaz výpisem z jeho bankovního účtu, neboť ve věci není sporu o tom, že exekuce byla provedena příkázáním pohledávky právě z tohoto účtu. Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

Ostatně právě to je předmětem napadeného exekučního příkazu a důvodem pro jeho vydání. Ve světle uvedeného je provedení samostatného výpisu z žalobcova bankovního účtu jako důkazu zjevně nadbytečné.

41. Požadoval-li žalobce provést k důkazu podací listky a záznamy o doručení platebních výměrů a exekučních příkazů, pak záznamy o doručení ve formě doručenek a dodejek jsou součástí správního spisu a k jejich obsahu se soud vyjádřil v souvislosti s vypořádáním příslušných žalobních bodů (viz odst. 26–30 výše).
42. Pokud jde o navržené důkazy kalkulací k výpočtu poplatku, obecně vyhláškou obce Zbuzany č. 1/2021, metodikou Ministerstva financí MP/01/2025 či výsledkem zástupce obce k metodice výpočtu, pak k těmto důkazním návrhům soud souhrnně konstatuje, že směřují k prokázání skutečností souvisejících s vlastním vyměřením poplatku. Jak ale soud již vysvětlil (viz odst. 38–39 výše), při přezkumu napadeného exekučního příkazu mu nepřisluší přezkoumávat skutečnosti týkající se vyměřovacího řízení. Jde tedy o důkazní návrhy nesouvisející s předmětem přezkumu.

Ostatní

43. Odkazoval-li žalobce ve své replice na rozsudek NSS ze dne 20. 8. 2024, č. j. 10 Afs 283/2023-38, pak jeho nosným závěrem bylo, že místní poplatek lze vyměřit i poté, co obecně závazná vyhláška, která tento poplatek zavedla pro daný kalendářní rok, byla zrušena vyhláškou zavádějící poplatek pro následující rok. Tato otázka však s nyní posuzovanou věcí zjevně nijak nesouvisí.
44. Pokud jde o další soudní rozhodnutí zmiňovaná v podáních žalobce, pak je na ně zpravidla odkazováno bez bližší spojitosti s jejich předmětem či nosnými rozhodovacími důvody.

V. Závěr a náklady řízení

45. S ohledem na uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
46. O náhradě nákladů řízení účastníků rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. dle úspěchu ve věci. Ve věci byl plně úspěšný žalovaný, kterému ovšem žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách.

Praha 31. října 2025

Josef Straka v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.